

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 603/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA], obaja [REDAKČIA], zastúpených obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária Mandzák a spol. s r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Michal Mandzák, pre namietané porušenie ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 9/2015 z 21. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA], obaja

██████████ (ďalej len „sťažovatelia“), pre namietané porušenie ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 9/2015 z 21. apríla 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh na základe návrhu ██████████, ██████████ a ██████████ (pôvodných navrhovateliek v 2., 3. a 4. rade a zároveň právnych nástupkyň po ██████████ ako pôvodnom navrhovateľovi v 1. rade) z 24. júna 1997 Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) v poradí štvrtým rozsudkom sp. zn. 18 C/452/1997 z 15. júla 2008 „*spolu s opravnými uzneseniami*“ určil, že kúpna zmluva uzavretá medzi ██████████ ako predávajúcim a sťažovateľmi ako kupujúcimi, ktorí v tomto konaní vystupovali v procesnom postavení odporcov v 1. a 2. rade 9. novembra 1992, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. ██████████, je neplatná. Okresný súd po vykonaní rozsiahleho dokazovania výsluchmi účastníkov a ich právnych zástupcov, viacerými listinnými dokumentmi, znaleckými posudkami, ako aj výsluchom súdneho znalca dospel k záveru, že v danom prípade existoval a naďalej existuje naliehavý právny záujem na takomto určení u všetkých účastníkov na strane navrhovateľov, keďže navrhovateľ v 1. rade v čase vykonania právneho úkonu, ktorým došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na sťažovateľov, trpel duševnou poruchou, ktorá ho robila na takéto úkon neschopným, pričom právny úkon nebol urobený vo forme úradnej zápisnice, ktorú vyžaduje zákon v prípadoch, že konajúca osoba čítať a písať nemôže, v dôsledku čoho je uzavretá kúpna zmluva podľa § 38 ods. 2 v spojení s § 40 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Co/529/2014 zo 4. septembra 2014 rozsudok okresného súdu v spojení s opravnými uzneseniami okresného súdu ako vecne správy podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil; uvedené rozsudky nadobudli právoplatnosť 2. októbra 2014.

3. Následne podali sťažovatelia, zastúpení „[REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] 31“, proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 237 ods. 1 písm. b) OSP, podľa ktorého ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania. Sťažovatelia vo svojom dovolaní tvrdili, že *„odvolací súd sa nevysporiadal s nimi navrhovanými dôkazmi a sudy nevykonali nimi navrhované dôkazy a nezdôvodnili nevykonanie dôkazov, čo viedlo k nesprávnemu posúdeniu veci. Ďalej uviedli, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, pretože nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie.“*

4. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľov odmietol ako procesne neprípustné podľa § 238 ods. 1 a 3 OSP a konštatoval, že jeho prípustnosť nezistil ani danosťou niektorej z väd konania podľa § 237 OSP.

5. S takýmto záverom najvyššieho súdu sťažovatelia nesúhlasia a v sťažnosti tvrdia, že najvyšší súd *„rozhodol na podklade záverov, ktoré sú arbitrárne a zjavne neopodstatnené a zároveň nimi neboli chránené označené základné práva a slobody, ktoré mali byť chránené v rámci všeobecného súdnictva“*. Podľa ich názoru *„všeobecný súd ústavne nekonformným spôsobom vyhodnotil otázku naliehavého právneho záujmu v danej veci, čoho výsledkom bolo vydanie rozhodnutia, ktoré nemôže byť vykonateľné a nemôže byť podkladom pre zápis do katastra nehnuteľností“*, pretože ešte v priebehu odvolacieho konania došlo k ďalšiemu právnomu úkonu – uzavretiu *„Darovacej zmluvy [REDAKOVANÉ] zo dňa 11. novembra 2011“*, ktorou bolo vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam prevedené na [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bývajúcu [REDAKOVANÉ], t. j. na rovnakej adrese ako sťažovatelia, ktorá však *„nebola účastníčkou súdneho konania“*. O tejto skutočnosti má svedčiť aj sťažovateľmi pripojené oznámenie Okresného úradu Žilina, katastrálneho odboru č. Z-1551/2015 z 13. apríla 2015, ktoré podľa pripojenej poštovej obálky bolo ich vtedajšej právnej zástupkyňi [REDAKOVANÉ] doručené 20. mája 2015. Sťažovatelia preto vyjadrujú názor, že *„z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, aby bolo vydané súdne rozhodnutie (rozsudok) o určení neplatnosti zmluvy, ktorý nielenže neodstraňuje právnu neistotu, ale ju naopak d'alej zväčšuje, a stáva sa základom pre ďalšie súdne spory... Sudy teda konali o vlastníctve tretej osoby, ktorá však*

nebola účastníkom tohto konania. Tomuto stavu bolo možné predísť jednoduchým právnym úkonom, a to zápisom poznámky v evidencii katastra nehnuteľností v zmysle § 159a O. s. p. účinného do 30. júna 2016... Zo spisu (ako i z výpisu z evidencie katastra nehnuteľností) jednoznačne vyplýva, že žalobcovia takýto zápis poznámky neiniciovali a na zmenu vlastníctva k inkriminovanej nehnuteľnosti v priebehu konania nezareagovali ani inými procesnými úkonmi, ktorých výsledkom by bolo pribratie nového vlastníka do konania v pozícii riadneho účastníka. Tento stav prehliadli i všeobecné súdy, pričom ako správne konštatoval Najvyšší súd SR v uznesení spis. zn. 1 Cdo 26/2012 zo dňa 21. 05. 2014, všeobecné súdy majú ex offi povinnosť skúmať existenciu naliehavého právneho záujmu... A keďže dovolací súd nezasiahol, tak na nápravu tejto nesprávnosti je povolaný ústavný súd.“. Posledná námietka sťažovateľov sa týka toho, že všeobecné súdy „sa vôbec nevysporiadali so skutkovými a právnymi závermi sťažovateľov, a to najmä pokiaľ sa jedná o kategóriu dôkazov, ktoré predkladali sťažovatelia“, preto „napadnuté rozhodnutie je arbitrárne pre nedostatočné odôvodnenie“.

6. Na základe uvedeného sťažovateľa v petite žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 9/2015 z 21. apríla 2016 bolo porušené ich základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľom priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

12. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 9/2015 z 21. apríla 2016, ktorým odmietol ich dovolanie ako procesne neprípustné podľa § 238 ods. 1 a 3 OSP s tým, že prípustnosť dovolania nezistil ani danosťou niektorej z vád konania podľa § 237 OSP.

13. S takýmto záverom najvyššieho súdu sťažovatelia nesúhlasia a v sťažnosti vyjadrujú presvedčenie, že napadnuté uznesenie je nedostatočne odôvodnené, pretože najvyšší súd *„rozhodol na podklade záverov, ktoré sú arbitrárne a zjavne neopodstatnené“*, pretože jednak *„všeobecné súdy sa vôbec nevysporiadali so skutkovými a právnymi závermi sťažovateľov, a to najmä pokiaľ sa jedná o kategóriu dôkazov, ktoré predkladali sťažovatelia“*, no čo je závažnejšie, *„konali o vlastníctve tretej osoby, ktorá však nebola účastníkom tohto konania“*, a preto aj rozhodnutia súdov nižších stupňov vydané v merite veci nemôžu byť podkladom pre zápis do katastra nehnuteľností.

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

15. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu však vyplýva aj to, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016, pozn.), ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa. Pre neprípustnosť dovolania najvyšší súd ani nemá právomoc preskúmavať dôvodnosť dovolania z hľadiska dovolateľom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci.

16. Je nepochybné, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v dovolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa na základe mimoriadneho opravného prostriedku domáha ochrany pred dovolacím súdom z dôvodov, ktoré v rozhodnom čase upravovalo procesné právo prostredníctvom ustanovení § 236 a nasl. OSP účinných do 30. júna 2016. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania z ustanovení § 237 ods. 1 OSP vyslovene vyplývalo, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie bolo prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 OSP.

17. Ústavný súd v minulosti viackrát judikoval, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

18. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľovi k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch (m. m. I. ÚS 145/2010).

19. Z uvedených hľadísk ústavný súd preskúmal aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, avšak nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesnom kódexe, ktorý bol účinný v čase jeho rozhodovania.

20. Ústavný súd konštatuje, že opísané okolnosti daného prípadu nasvedčujú tomu, že až zásadné zmeny právnej úpravy spočívajúce v rekonštrukcii civilného súdneho konania prostredníctvom zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016 (ďalej len „CSP“), viedli sťažovateľov k tomu, aby zrozumiteľne a pravdivo opísali skutočnosti, ktoré by vzhľadom na nimi uplatnený dovolací dôvod mohli mať, avšak výlučne len čo sa týka procesného účasti na strane odporcu v dovolacom konaní, ktoré napadli samostatnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, určitú právnu relevanciu pri rozhodovaní dovolacieho súdu. Sťažovatelia však ani ústavnému súdu bližšie neobjasnili dôvod, ktorý im, resp. ich vtedajšej právnej zástupkyňi, tak bránil urobiť, a to napriek tomu, že o jeho existencii vedeli už počas trvania odvolacieho konania. Namiesto toho zodpovednosť za vzniknutý stav prenášajú na navrhovateľky v 1. až 3. rade, ktoré podľa ich názoru *„na zmenu vlastníctva k inkriminovanej nehnuteľnosti v priebehu konania nezareagovali ani iných procesnými úkonmi, ktorých výsledkom by bolo pribratie novéh vlasníka do konania v pozícii riadneho účastníka“*.

21. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že už v náleze sp. zn. II. ÚS 137/08 z 1. júla 2008 judikoval, že: „Taká interpretácia a aplikácia ustanovenia § 80

písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, ktorá vo svojich dôsledkoch znemožňuje poskytnutie súdnej ochrany postupom podľa tretej, resp. štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku v otázke patriacej do primárnej právomoci všeobecných súdov, je popretím samej podstaty základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj obdobného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Účastník konania má právo na to, aby platnosť sporného občianskoprávneho úkonu posúdil všeobecný súd postupom podľa tretej, resp. štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Na tomto práve nemôže nič zmeniť skutočnosť, že spornú právnu otázku môže ako predbežnú otázku posúdiť aj správny orgán v správnom konaní.“

22. Aj v okolnostiach daného prípadu mali navrhovateľky v 1. až 3. rade právo (nárok) na to, aby všeobecný súd platnosť právneho úkonu ich právneho predchodcu, ktorým došlo k prevodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam na sťažovateľov, takto posúdil. Možno súhlasiť s tvrdením sťažovateľov, ktorí ešte v priebehu odvolacieho konania vlastným konaním spočívajúcim v darovaní predmetných nehnuteľností blízkej osobe len prehľadli stav právnej neistoty, v ktorej sa dovtedy nachádzali, že kvôli nemožnosti zápisu rozsudkov okresného súdu a krajského súdu v merite veci, ktoré nadobudli právoplatnosť 2. októbra 2014, možno očakávať ďalšie súdne spory. Táto skutočnosť však sama osebe nepredstavuje žiaden právny dôvod na to, aby ústavný súd revidoval právny záver okresného súdu a krajského súdu týkajúci sa preukázania naliehavého právneho záujmu terajšími navrhovateľkami v 1. až 3. rade.

23. Preskúmaním odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že najvyšší súd reagoval na sťažovateľmi uplatnený dovolací dôvod podľa § 237 ods. 1 písm. b) OSP, keď konštatoval, že títo v podanom dovolaní „*nekonkretizovali dôvodnosť podaného dovolania v zmysle tohto ustanovenia*“ a ani „*dovolací súd... nezistil existenciu tejto vady. V tomto smere poukazuje na dôvody uvedené v rozhodnutí odvolacieho súdu.*“. Najvyšší súd ďalej uviedol, že „*vady konania v zmysle § 237 písm. a), c) až e) a g) O. s. p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo... Pokiaľ dovolatelia namietali, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade*

neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. ... Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p.“. S poukazom na konkrétnu judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa obsahu práva na spravodlivý proces najvyšší súd napokon dospel k záveru, že „odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Odôvodnenie rozsudkov oboch stupňov súdov zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú v súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcim súdom. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešného dovolateľa neuspokojila, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa náležitosti zákonného rozhodnutia podľa § 157 ods. 2 O. s. p... So zreteľom na odmietnutie dovolania (z procesných dôvodov) sa najvyšší súd nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.“.

24. Ako z uvedeného vyplýva, najvyšší súd sa neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľov, ktorým napadli rozsudok odvolacieho súdu, ich dovolanie so zreteľom na uplatnené dovolacie námietky riadne preskúmal, a keďže nezistil žiadne vady konania v zmysle § 237 ods. 1 OSP, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol zákonom predpokladaným spôsobom. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože najvyšší súd zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel, a tie sú ústavne udržateľné.

25. Aj v súčasnosti účinná právna úprava prostredníctvom ustanovenia § 150 ods. 1 CSP v rámci uplatnenia prostriedkov procesného útoku, resp. procesnej obrany stranám ukladá povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, na zistenie ktorých v zmysle § 150 ods. 2 CSP môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

26. Vychádzajúc z týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. A keďže z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním v tomto štádiu konania mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľov vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

28. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016